Thomas
Toamna

Poteca se intinde drept prin padure, strajuita de copaci la fel de drepti, si toate liniile par sa fuga spre un orizont prea indepartat.

Frunzele aurii cad plutind pe razele soarelui in amurg si se astern tacute, rind dupa rind. Cerul e albastru si dens, intins fara nici o cuta peste siluetele tepene ale mestecenilor.

Ea vede toate aceste culori si trece mai departe, cu pas usor, fara sa priveasca inapoi. Lumina e singerie in ochii ei si fiecare frunza cazuta e o umbra. Merge inainte, cu capul sus, cu spatele drept, alunecind printre copaci. A lasat multe zile in urma, prea multe ca sa le mai numere; nu se grabeste - drumul e acelasi, o asteapta, si ea il urmeaza cu toata fiinta.

Acum trec printr-o poiana, peste un piriu ce susura linistit.

Ea se opreste o clipa, doar o clipa!, cit sa bea o inghititura. Apa e calduta inca, dar o oglindeste la fel: picioarele lungi si subtiri, chisitele delicate, gitul arcuit, urechile mici si ascutite, cornul palid, abia luminind. Ridica privirea: toamna e aici, in jurul ei, invaluind-o in rosu si auriu, frunze moarte, ogoare proaspat arate, animale insingerate, haite de ogari, cuiburi parasite si miros de fructe putrede. Stie ca e prea batrina ca sa mai aduca primavara, prea batrina ca s-o poata macar opri, si primavara s-a dus, la fel si vara, si acum toamna a prins-o din urma. E batrina si viata n-a invatat-o nimic, caci uite-o cum fuge in cautarea primaverii, a culorilor de odinioara... Ochii ei tulburi vad dincolo de linia orizontului iarba abia rasarita, puii abia nascuti, mugurii asteptind-o ca sa poata inflori.

O boare de vint o face sa se infioare. Piriul aleargа o data cu timpul si soarele a atins marginea indepartata a drumului. Nelinistea urca in ea ca o amintire. Dintr-un salt e pe malul celalalt, alergind spre soare, spre caldura pe care nu o mai simte. In urma lasata in nisip de copita ei despicata, apa ingheata.

6 iulie 1993